

PREDICĂ LA DUMINICA A XXXI-A DUPĂ RUSALII

Orbul din Ierihon



...Iisuse, Fiul lui David, fie-ți milă de mine! (Luca XVIII, 38)

Frați creștini,

Domnul nostru Iisus Hristos călătorea în vremea aceea pentru cea din urmă oară spre Ierusalim. Și ca să ajungă acolo trebuia să treacă prin orașul Ierihon. Se ducea la Ierusalim ca să pătimească de bună voie pentru mântuirea noastră.

La intrarea în oraș ședea lângă cale un orb cu mâna întinsă cerând milostenie trecătorilor. Auzind și el zgomotul unei mari mulțimi de oameni, întrebă: Ce este aceasta? Și i se răspunse: Trece Iisus din Nazaret. Auzind el aceasta începu să strige: "Iisuse, Fiul lui David, miluiește-mă!" Iar cei ce mergeau înaintea îl certau, zicându-i să tacă. Dar el mai tare striga: "Fiul lui David, miluiește-mă!"

Domnului Hristos s-a oprit și a poruncit să-l aducă la Sine. Apoi l-a întrebat: "Ce voiești să-ți fac?" "Doamne, fă ca să văd iarăși", răspunse orbul. Și Iisus a zis: "Vezi! Credința ta te-a mântuit!" Și îndată orbul s-a vindecat. Văzând el pe Iisus, Doctorul cel mare, pe Bunul Păstor și

Milostivul făcător de bine cu multă recunoștință a pornit să-L urmeze în tot locul, slăvind pe Dumnezeu.

Acest om era vrednic de compătimit, lipsit de vedere, sărac, străin și singur, fără lumina ochilor care este lucrul cel mai necesar. El nu s-a născut orb, a putut vedea și s-a bucurat de lumina ochilor săi, a putut să-și vadă părinții, rudele, florile, păsările și toate frumusețile pământului. De aceea pentru el era mai greu ca pentru cel orb din naștere. Sfântul Evanghelie nu ne spune la ce etate a rămas orb, dar înțelegem din cuvântul lui, când zice: "Doamne, fă să văd iarăși!"

Acest orb este icoana neamului omenesc celui lipsit de strălucirea luminii divine și afundat în întunericul osândirii lui, dar luminat prin venirea Răscumpărătorului. Acest orb este icoana fiecărui păcătos dintre noi care orbit de păcatele sale nu vede nici urâciunea răului, nici frumusețea binelui, a omului despuiat de toate bogățiile duhovnicești care trăiește în cea mai aspră sărăcie, lipsit de prietenia lui Dumnezeu, a omului care cerșește plăcerile și bunurile atât de înșelătoare ale lumii.

Iar când le găsește nu se bucură niciodată deplin. El șade ticălos pe marginea drumului pierzării și a morții celei veșnice. Bolile trupești, pe care le vindecă Domnul în fața mulțimilor, erau simbolul bolilor noastre morale de care numai El ne poate mântui. Acest orb, ai cărui ochi erau închiși să nu vadă lumina soarelui, este icoana celor orbi duhovnicește care sunt mai vrednici de plâns decât acesta, a omului păcătos împătimit, cu fel de fel de vicii rele, care este un orb la ochii sufletului, căci îi sunt ochii închiși să nu vadă lumina ce izvorăște din învățătura lui Iisus Hristos.

Cel orbit cu sufletul nu poate vedea că binele ne vine de la Dumnezeu și nici nu poate deosebi binele de rău, adevărul de minciună. Cei orbiți sufletește sunt atât de întunecați că zic binelui că este rău, și răului că este bine, dulcelui îi zic amar și amarului îi zic dulce, albului îi zic negru, și negrului îi zic alb. Pentru ei întunericul este lumină, și lumina întuneric. Așa a proorocit Duhul Sfânt prin proorocul Isaia despre oamenii cei vătămați la ochii sufletești. Și ce este mai trist, că aceștia nici nu vor să caute pe Doctorul cel Mare, pe Mântuitorul Iisus Hristos. Nici nu vor să strige ca orbul din Evanghelia de astăzi. "Iisuse, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă!", Iisuse, Fiul lui Dumnezeu, vindecă ochii sufletului meu, că am greșit Ție!

Acești oameni s-au deprins, s-au obișnuit să petreacă într-o noapte plină de întuneric și foarte primejdioasă. Păcatele și patimile cele stricătoare au distrus viața cea duhovnicească a creștinilor, căci au ajuns ca niște sperietori de păsări într-un câmp de semănături. Cu toții am văzut în câte un loc, câte o momâie pusă într-o prăjină, într-un câmp sau livadă, ca să se sperie păsările și să nu facă stricăciuni. Ciorile și celelalte păsări stricătoare au spaimă un timp, apoi

bagă de seamă că acele momâi nu au viață și putere, sunt urâte la înfățișare, dar nu se mai tem și încep fără frică să o murdărească, își bat joc cum vor ele și strică tot ce este mai bun.

Așa și creștinii noștri poartă nume de sfinți biruitori, dar ei sunt biruiți și batjocoriți de patimile cele rele, de păcatele cele mai grele, sunt creștini numai de formă, fără viață, fără putere, fără Duhul lui Dumnezeu. Toate duhurile cele necurate, pășările cele stricătoare își bat joc de creștinii de astăzi, pentru că din viața lor lipsește sfințenia Duhului Sfânt. Trăiesc departe de Biserică, nu vin să se hrănească și să se adape la sfințeniile care se află aici în Casa Domnului.

Nu se spovedesc și nu se împărtășesc cu anii, nu fac rugăciuni, nu iau sfințeniile de la biserică, nu lucrează nimic pentru suflet, totul pentru trup. Iar cele ce mai fac, pe toate le fac de formă. Creștinii fără viață spirituală nu sunt buni de nimic, trăiesc o stare vrednică de plâns. Mulți dintre acești creștini de formă au ajuns victimele duhurilor necurate, căci aceste duhuri au putere asupra lor prin vrăjile și farmecele care clocotesc în lume.

Toate aceste rele vin asupra creștinilor care s-au depărtat încetul cu încetul de Sfânta Biserică, de sfințeniile ei. Pe de o parte au fugit de Sfânta Liturghie, de post și rugăciune, n-au mai făcut sfeștanie în casele lor, nu s-au spovedit și împărtășit, iar pe de altă parte s-au împotmolit în mari și grele păcate.

Mulți creștini aleargă la vrăjitoare, la descântătoare, la spiritism, au devenit hulitori ai lucrurilor sfinte și iau în deșert numele lui Dumnezeu sau neagă existența lui Dumnezeu, nu cred că există diavol și batjocoresc pe unii preoți, slujitori ai Domnului, iar după mulțimea atâtor hule și păcate se depărtează Duhul Sfânt de la acești oameni și li se întunecă cu totul ochii sufletului, nemaizărind nici o rază de lumină.

Ascultați ce i s-a întâmplat unui preot care a fost luat în râs de un grup de necredincioși, zicându-i: "N-ai auzit, taică părinte, o noutate, că noaptea trecută a murit dracul?" Preotul, uitându-se compătitor la ei, le răspunse: "Nu știam eu de ce sunteți voi atât de triști, sărmanii de voi, a murit tatăl vostru și ați rămas orfani!" Iată un răspuns bun la niște îngâmfați, niște orbi sufletește, niște robi și fii ai celui rău, așa cum zice Domnul Hristos, că cei ce fac poftele satanei sunt fiii lui. Grozavă este orbirea sufletească, frați creștini, că în multe feluri se luptă diavolul cu cel orb și-l poartă pe unde vrea.

Iată un alt necredincios care întreabă pe un bătrân preot: "Părinte, dumneata ești om luminat și slujitor al lui Dumnezeu, dacă există Dumnezeu poți să-mi arăți și mie unde se află?"... Preotul, privindu-l cu compătimire, îi zise: "Tinere, ești prea orbit la suflet ca să-L poți vedea pe Dumnezeu! Dumnezeu este pretutindeni și puternic în toate căile Sale, și n-ai putea rezista, viu fiind, să-L vezi în toată mărișia Sa! Dar du-te acasă, tinere, că ai să-L vezi pe diavol.

Eu mă voi ruga lui Dumnezeu să-ți descopere pe acest ucigaș”. Și preotul nostru s-a rugat mult pentru el ca să nu se piardă sufletul lui în necredință.

Și iată că acest tânăr s-a îndrăcit, duhul cel rău a intrat în el și a început să-l chinuiască și să-l trântescă în așa fel că făcea spume la gură și răcnea ca o fiară sălbatecă. Atunci de frică și de durere alergă la preot să-l roage să facă rugăciuni la Dumnezeu pentru iertarea lui. Preotul a făcut rugăciuni dar tânărul nu a fost izbăvit așa curând, el a trebuit să umble din biserică în biserică, din mănăstire în mănăstire să mărturisească păcatul necredinței cu lacrimi în ochi la preoți și la toată lumea pe care o întâlnea. Și după ce și-a făcut un lung canon, ca să plătească această hulă, abia s-a milostivit Dumnezeu și l-a izbăvit de ucigașul diavol care îl luase în stăpânire.

De acum tânărul nu mai îndrăznește nici să pomenească numele lui Dumnezeu fără semnul Sfintei Cruci. Cu lacrimi în ochi și cu multă credință se ruga, vorbea și mărturisea pentru că i se deschiseseră ochii sufletului și a văzut minunea lui Dumnezeu care s-a făcut cu el. Așa se întâmplă și cu lumea noastră creștină care s-a lepădat de credință și de darurile lui Dumnezeu; căci nu se lasă de fărădelegi și păcate până când nu-i scutură Dumnezeu prin fel de fel de neazuri și greutăți; până nu slobozește Dumnezeu în casele lor pe diavolul să râdă de ei în tot felul, să-și bată joc de osteneala și de viața lor.

Diavolul este slobozit de altfel de Dumnezeu ca să-și facă și el lucrarea pe întreg pământul, fiindcă a venit vremea lui. Sfânta Carte zice că Dumnezeu l-a dezlegat ca să înșele și să amăgească pe toți locuitorii pământului. Așa că cine nu se trezește nici acum din aceste suferințe și neazuri, cine nu se dezlipeste de poftele deșarte, de toate desfătărilor și patimile și rămâne tot așa de ruginit și împătimit, nu va avea parte de fericirea dumnezeiască, de raiul desfătărilor. Va pierde prilejul chemării dumnezeiești, și va fi vai și amar dacă nu se trezește acum, căci diavolul lucrează mereu răutățile lui pe pământ.

Sunt suflete care trăiesc într-o stare vrednică de plâns, fără frică de Dumnezeu, se despart și trăiesc în păcate mari, tineri și bătrâni, își lasă soțiile lor cu care sunt cununați și trăiesc în păcatul desfrânării. Aceștia n-au milă, nu mai au rușine, nici de copii, nici de Biserică, nici de Dumnezeu. Nu mai vorbim de acest păcat grozav al crimelor, avorturilor, care s-a întins peste tot pământul. Într-un oraș din America au fost cercetate 45 de vile în care abia s-au găsit 16 copii, dar peste tot erau câini și pisici, care se desfătau din mâncărurile stăpânilor, iar bieții copilași au fost aruncați la gunoi.

Iată lumea orbită de satana, iată orbire vrednică de plâns. În Germania sunt țigări pe care scrie: nimic fără de mine! Adică omule, nimic să nu faci fără să mă ai pe mine în gura ta.

Iată cum satana a înlocuit cuvintele Mântuitorului din Biblie care zice: "Fără de Mine nu puteți face nimic!" Astfel diavolul îndeamnă pe om să-și pună luleaua în gură să guste și să tragă mereu ca și când n-ar putea să trăiască fără ea. Pe Domnul nu-L ascultă omul, nu-L crede și nu vrea să-L urmeze, ascultă însă glasul ispitei, al poftei celei scârboase care i-o dă satana, căci îi auzim pe mulți fumători zicând: eu sunt mort fără țigară, mă lipsesc mai bine de mâncare, dar de țigară nu, țigara îmi ține de foame, de sete, de urât, și-mi este mai bună ca orice prieten. Așa este de robită lumea de această poftă blestemată.

Acum s-au luat și femeile de fumat, majoritatea tinere se pretind civilizate, învățate, nu mai pot trăi fără țigară nici ele. Iar unele au ajuns să disprețuiască pe bărbații care nu fumează, zicând că sunt ca niște muieri proaste. Sărmanele de ele, ce orbire grozavă. Aceștia toți care fumează tutun nu se vor mai vedea de fum. Această lume orbită este lumea focului veșnic, lumea cu focul în gură prevestește, proorocește ceva rău, căci cer focul cu gura lor.

Grozavă este orbirea sufletească. Orbire la suflet au și bețivii și această patimă este cea mai grozavă, cea mai periculoasă. Bețivul vorbește singur, când râde, când plânge. Bețivul aruncă, sparge, bate, răcnește ca fiarele sălbatice, chinuiește soția și copiii, roade paharele cu dinții. Oamenii bețivi nu se mai pot numi oameni, căci satana este încarnat în ei, numai coada și coarnele le lipsesc. În casa unde este un bețiv, acolo este iadul, acolo este întuneric și multă jale. Iar biata soție dacă nu cunoaște pe Dumnezeu cere milă de la oameni, dar această milă este trecătoare și fără folos sufletesc.

Aceste suflete zdrobite de durere până când nu vor veni la Iisus Hristos, până când nu-L vor întâlni pe El în Biserica Lui, până când nu vor striga cu toată puterea credinței lor: "Iisuse Fiul lui Dumnezeu miluiește-mă!", ca orbul din Evanghelia de astăzi, nu vor fi auzite de Dumnezeu. Dar ce observăm la cea mai mare parte a lumii? În loc să ceară luminarea ochilor sufletești să vadă pe Mântuitorul, să înțeleagă credința, să vadă mulțimea greșalelor și a păcatelor în care trăiesc, să vadă cât s-au depărtat de învățătura Domnului și că sunt în ghearele patimilor și a pierzării sufletești; ei nu cer ca orbul din Evanghelia de astăzi; Doamne vreau să Te văd, vreau să Te văd pe Tine, vreau să Te cunosc pe Tine Doamne, vreau să cunosc calea Ta, să cunosc voia Ta; cei mai mulți rămân tot în drum și cu mâna întinsă cerșesc mereu altceva; cerșesc fericirea și norocul pământesc, cerșesc bani și avere trecătoare, cerșesc mărire pământească, onoare de la oameni, și fel de fel de dorințe pământești, trecătoare, pe care într-o zi le lasă și pleacă în veșnicie cu mâinile goale, fără ranguri.

Așa aleargă omul după aceste lucruri trecătoare, cum aleargă bietul câine al unui vânător după iepure; când e gata să-l apuce, intervine vânătorul și-i zice: stai pe loc că iepurele este al meu, al tău a fost numai alergatul. Abia atunci a văzut bietul câine că s-a înșelat. Așa este și cu

omul, aleargă toată viața să prindă ceva, e chiar o vorbă în lume; am prins doi iepuri dintr-odată, dar pe patul morții intervine vânătorul, adică moartea și diavolul și strigă: stai pe loc că sufletul este al nostru, al tău a fost doar alergatul. Atunci vede bietul om cât s-a înșelat dar este prea târziu.

Vă voi spune o întâmplare adevărată: o familie cumpărase cu banii soției o mașină mică, dar în loc să-și vadă de soție și copii, soțul umbla cu mașina cu diferite femei în desfrânare, și într-o zi a fost găsit mort cu o tânără în mașină, muriseră asfixiați. Cu multă durere a venit soția lui adevărată să-l scoată de acolo. Dar mai îndurerați au venit părinții acelei tinere s-o ia de lângă acel desfrânat, cu soție și copii, ce rușine au suferit la înmormântare. De aceea zice Fericitul Augustin: "Voi plângeți un trup fără suflet, fără Dumnezeu, voi plângeți un corp din care a ieșit viața, dar nu vă plângeți pe voi când ați pierdut pe Dumnezeu săvârșind păcatul", grea orbire.

Sfânta Evanghelie de astăzi ne mai spune că unii dintre cei ce mergeau în această gloată de lume, Îl certau pe orb și-i ziceau să tacă, dar el cu mult mai mult striga: "Iisuse Fiul lui Dumnezeu miluiește-mă, fie-ți milă de mine!" Din aceste cuvinte să luăm și noi pildă de stăruință în rugăciune, și cu credință să strigăm către Domnul Hristos, să cerem să ne lumineze ochii sufletului nostru, să cunoaștem cât mai bine calea Lui cea dreaptă, calea care duce la ceruri, la lumină, la mântuire. Să n-ascultăm de cei ce ne ceartă, de lumea necredincioasă, de lumea cea orbită de duhul cel rău, care caută pe toate căile să ne facă să tăcem, care ne zic să nu ne mai rugăm, să nu mai cântăm, să nu mai citim, să nu mai venim la biserică. Pe această lume n-o iubește Dumnezeu.

Lumea de astăzi care stă în păcate, nu poate să înțeleagă că spre slava lui Dumnezeu sună clopotele bisericilor, în numele lui Iisus Hristos poporul umple bisericile. Aceia care mor credincioși sunt îngropați la umbra crucii lui Iisus. Fericii vor fi numai aceia cărora li se vor deschide ochii sufletului și vor scăpa de întunericul păcatelor, numai aceia care vor înțelege că Iisus îi cheamă pe toți să vină la El, să iasă din starea lor păcătoasă, ca să-i vindece la ochii sufletului, să se mântuiască.

Să stăruim mereu în rugăciune, să îndemnăm pe cei ce sunt în jurul nostru să vină la Dumnezeu. Ajunge atâta necredință, atâta nepăsare de mântuire a sufletului, să le zicem: veniți la picioarele Mântuitorului, veniți la Doctorul Cel Mare, veniți la această mare și sfințită taină, care este Biserica luptătoare de pe pământ, veniți cu toată încrederea, cu toată povara cea grea a sufletului și a trupului. Căci El a zis: "Luați jugul Meu că este bun și sarcina Mea este ușoară!" Cei ce au încercat și s-au supus, s-au convins de aceste cuvinte ale Domnului că sunt adevărate. Și vă pot spune cu tărie că nu există o altă fericire mai mare, decât să trăiești în

sfânta învățătură a lui Dumnezeu. Să crezi și să propovăduiești că Iisus a fost și este Dumnezeu adevărat.

Vindecarea orbului ca și celelalte minuni sunt o dovadă că a fost Dumnezeu adevărat, fiindcă cine Altul putea să deschidă ochii unui orb, numai cu cuvântul, dându-i vederea pe loc, decât Dumnezeu Cel Atotputernic, care a zis întâi să se facă lumină, și s-a făcut îndată lumină. Domnul Hristos a zis orbului: "Vezi!" și îndată și-a deschis ochii săi și a văzut lumina. Mare este puterea Ta Dumnezeule! Sfânta Evanghelie de astăzi ne arată o mică parte din puterea dumnezeirii Sale.

Orbul văzându-se vindecat, spune Sfânta Evanghelie, a început să slăvească pe Dumnezeu. Iată recunoștința unui om care s-a făcut sănătos. El a început să meargă după Iisus, și tot poporul care văzuse minunea dădea slavă lui Dumnezeu. El a socotit că nu poate răsplăti cu nimic Doctorului Cel Mare, decât să mărturisească minunea lui Dumnezeu. Parcă-l vedem și noi spunând la lume anii de suferință, anii lui de întuneric, cu lacrimi în ochi, și ziua cea mare a bucuriei lui când a văzut iarăși lumina zilei și pe Domnul Hristos Fiul lui Dumnezeu, Fiul lui David care l-a vindecat.

Așa și noi iubiți creștini să fim recunoscători Prea Milostivului Dumnezeu, pentru atâtea binefaceri pe care ni le-a făcut nouă, și să venim aici acasă la El, la sfânta biserică, să-l mulțumim pentru toate. Să nu așteptăm să vină El acasă la noi, căci avem o mare datorie de a-l mulțumi și de a-L slăvi în tot timpul.

Toate aceste minuni ale Mântuitorului au răsunat de-a lungul veacurilor și au rămas în inimile credincioșilor adevărați. Și în toate veacurile creștinii cei adevărați, au preferat să sufere chinuri groaznice și moarte amară, decât să se lepede de Dumnezeu și de sfânta Lui învățătură.

Ei nu s-au împăcat niciodată cu păcatul, cu patimile. Mahomedanii înainte vreme erau foarte fanatici în religia lor, o religie care este departe de mântuirea sufletului, aceștia au și ei un oraș al lor numit Mecca, orașul lor sfânt, cum avem noi Ierusalimul, unii din vizitatorii credincioși ai religiei lor după ce vizitau acele locuri sfinte pentru ei, își scoteau ochii, ca să nu mai vadă altceva pământesc și să-și mai spurce ochii, după ce au văzut acel loc sfânt de unde zic ei că s-a înălțat Mahomed profetul lor.

Domnul Hristos nu ne cerem să ne scoatem ochii, să ne mutilăm trupul după ce vedem locurile sfinte, dar să arătăm și noi că-L iubim prin faptele noastre, prin păzirea poruncilor; prin înfrânarea ochilor, a urechilor și a gurii; să nu mai grăiască gura vorbe fără de folos, minciuni, hule, injurături și drăcuiele, să ne înfrânăm toate mădularele de a mai face cu ele păcate ca să supărăm pe Dumnezeu. Acestea ni se cer de sfânta și dreapta credință a lui Iisus Hristos, Ortodoxia.

Dacă vom asculta glasul Evangheliei lui Hristos, o lumină cerească ne va lumina sufletul și va sălta de bucurie ca și orbul din Evanghelia de astăzi, când i-a zis cu sfântul Său Cuvânt: "vezi!", și vom vedea și noi lumina mântuirii și a fericirii veșnice.

Rugăciune

Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui David, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-ne și pe noi, cei ce ne-am adunat aici în sfântul Tău locaș, și cu puterea Ta dumnezeiască, deschide-ne ochii cei sufletești, ca să vedem cu toții lumina slavei Tale.

Apără de orbirea cea sufletească pe cei ce Te-au cunoscut Doamne. Dă-ne Harul Tău de a ne mărturisi cu umilință păcatele noastre, și vindecă-ne toate rănila Doamne.

Fă-ne Doamne ca să ne învrednicim a Te vedea și a Te avea întotdeauna cu noi și aici pe pământ și întru Împărăția Ta cea cerească în vecii vecilor. Amin.